

Raamattuhetki senioripäivillä 2023

Johdannoksi tähän hetkeen kerron yhden tarinan. Kun valmistuin ammattiini ja ostin ensimmäisen autoni, Fiat 127, sen rekisterinumero oli 434 virsi: Kunnian Herraa palvelkaa, kaikille siunaukseksi, Armoa vieden avaraa ihmisten vapaudeksi. ” Tuo virsi soi mielessäni monet kerrat, kun ajelin Keski-Suomessa pieniä teitä ja matkasin jonnekin kerhoa tai nuortenilta pitämään.

Nyt sitten, kun eläkepäivät alkoivat, sain vanhan itselleni uuden auton ja sen rekkarinumero onkin virsi 490: ”Mä silmät luon ylös taivasiin ja yhteen käteni liitän. Sua Herra ystävä lapsien nyt hartain mielin mä kiitän. Ja viimeinen säkeistö: Mua suojaa sä Isä armainen, sun henkes voimalla vielä ja tieni johdata taivaaseen, iäiseen elohon siellä.” Tämä lasten virsi on nyt näissä elämän monissa muutoksissa hyvin ajankohtainen. Taivas on varmasti lähempänä nyt kuin lapsuudessa. Elämästä kiitollisena odotetaan taivaskutsua.

Aiheena: Muutos

Kun sain tämän raamattuhetken aiheen, niin seuraavana yönä heräsin ja mieleeni tuli muutamia Raamatun henkilöitä, jotka saivat kokea ison muutoksen elämässään. Olen tähän poiminut joitakin heistä, ja kuljemme nyt heidän kanssaan pienen matkan. Kolme muutostarinaa.

Ensimmäinen tapaus Riisutulle jää vain kiitos

Me kaikki muistamme Vanhan Testamentin arvoituksellisen miehen, hänen rankan elämänsä kertomuksen. Olemme varmaan jokainen lukeneet tarinaa hänen elämänkaarestaan. Ainakin silloin, kun kärsimys on osunut omalle kohdalle ja miksi kysymykset ovat vallanneet mielen. Hänestä kertova Raamatun kirja päihittää Miksi -kysymyksillään kaikki muut Raamatun kirjat.

Job, oli kunnan mies, rehellinen ja Jumalaa pelkääväinen. Ja Jumalakin sanoo hänestä, ettei maan päällä ollut toista samanlaista. Job jopa uhrasi poikiensa puolesta, jos vaikka he olivat langenneet syntiin. Jobilla oli kaikkea yltäkylin.

Jumala oli siunannut häntä kaikessa hänen elämässään, perhesuhteissa ja omaisuuden karttumisessa. Mutta hänen tarinansa on raju. Jumala antaa Saatanalle luvan tehdä Jobille mitä vain, hänen omaisuutensa tuhottiin, lapset saivat surmansa. Ja sen jälkeen Job lausuu nuo kuuluisat sanansa: ”Herra antoi, Herra otti, kiitetty olkoon Herran nimi. ” (1:21) Murtaakseen Jobin uskon ja kuuliaisuuden Jumalalle Saatanalla saa Jumalalta luvan vielä koskea Jobiin, mutta henkeä häneltä ei saa viedä. Lopulta Job istuu tuhkakasassa saviruukun kappaleella raapien paiseitaan.

Ja taas Job sanoo toiset kuuluisat sanansa: ”Kun otamme Jumalan kädestä hyvän, totta kai meidän on otettava myös paha.” (2:10) Raamattu sanoo, että kaiken kärsimyksen keskellä Job ei sanallakaan kapinoinut Jumalaa vastaan, vaikka oma vaimokin pyysi, että kiroa Jumala ja kuole pois. Aika kova vaimo!

Muistamme myös mitä tämän jälkeen tapahtui, miten Jobin kolme ystävää tulivat häntä lohduttamaan istumalla koko viikon hiljaa kärsivän vieressä. Tämä oli aivan ihailtavaa ja meille hyvänä esimerkkinä kohdata toisen kärsimystä: istua hiljaa vieressä eikä tyrkyttää neuvoja ja selityksiä kärsimykseen. Mutta sitten kun ystävät avasivat suunsa ja ryhtyivät neuvomaan ja toteamaan, että Job kärsii syystä, he menivät hakoteille. Ja Job puolustautuu. Poimin muutamia kohtia hänen puheistaan:

19:6-8 ”Ettekö näe, että Jumala on tehnyt väärin minua kohtaan? Hän viritti minulle verkkonsa. Jos huudan: Tämä on väärin, kukaan ei minua kuule, jos pyydän oikeutta kukaan ei vastaa. Jumala on pystyttänyt tieleni kivivallin, en pääse siitä yli, kaikki polkuni hän on peittänyt pimeään.”

Onko meidän sydämemme tunnot olleet joskus samanlaisia. Tuntuu, että Jumala meni liian pitkälle, kärsimystä on liikaa. Jumala kylläkin kestää meidän riitelymme, vihamme ja pettymystemme purkaukset. Hän ei siitä muutu. Hänen rakkautensa ja huolenpitonsa ei niistä meidän moitteistamme vähene. Jobia Jumala oikein kehottaa päästämään vihansa valloilleen (Job 40:11)”päästä vihasi valloilleen,” sanoo Jumala hänelle. Entä jos Jumala sanoisi kipujemme keskellä meille näin.

Job kokee, miten kaikki läheisetkin hylkäävät hänet hänen tuskassaan. Kuitenkin uskon kipinä palaa edelleen hänen sydämessään, koska hän sanoo:

19:25” Minä tiedän, että lunastajani elää. Hän sanoo viimeisen sanan maanpäällä. Ja sitten kun minun nahkani on riekaleina, ja lihani on riistetty irti, minä saan nähdä hänet, saan katsella häntä omin silmin, ja silmäni näkevät: hän ei ole minulle outo. Tätä minun sydämeni kaipaa. ”

Kun ystävät syyttävät Jobia, ja pyytävät häntä tekemään sovinnon Jumalan kanssa, niin Job vastaa siihen, 23: 10 ” Hän tietää kyllä, millainen on ollut vaellukseni, koetelkoon minua niin kuin tulessa kultaa, minä kestäen. Hänen jalanjälkiinsä olen sovittanut askeleeni.” Ja hän vakuuttaa ystävilleen syyttömyyttään. ”Puolustan syyttömyyttäni, vaikka kuolemaan saakka. Minä olen oikeassa siitä en tingi.”(27:5-6) Uskoiko Job, todellakin itsestään näin suuria.

Näin keskustelu jatkuu. Lopulta Jumala puhuu Jobille ja vyöryttää hänen eteensä koko luomakunnan ihmeet, Kaikkivaltiuutensa: kuka sulki meren portit, kuka säätää säät, sinäkö huolehdit villieläimistä, sinäkö nostat haukan korkeuksiin ym mahtavia luonnon kuvauksia. Silloin Job putoaa omaan pieneen osaansa maailman kaikkeudessa ja vastaa Jumalalle: ”Olen liian vähäinen, miten voisın vastata sinulle”. ja hän jatkaa, luen luvusta 42: 3: Olen puhunut mitään ymmärtämättä, asioista, joita en käsittä, ne ovat minulle liian ihmeellisiä. ja jae 5: Vain korvakuulolta sinut tunsin. nyt ovat silmäni nähneet sinut. Sen tähden minä häpeän puheitani ja kadun niitä tomussa ja tuhkassa.”

Job on nyt riisuttu mies, hän on kuin lyttyyn lyöty, mutta siinä pienuutensa keskellä, hän uskalautuu sanomaan Jumalalle, nyt ovat silmäni sinut nähneet, nyt kun hänet on riisuttu kaikesta mitä hänelle oli, ja minkä varassa hän luuli olevansa täydellinen. Nyt hän sanoo nähneensä Jumalan, nyt tuli tilaa Jumalan näkemiselle.

Job sai kokea elämässään hurjat muutokset ylenpalttisesta rikkaudesta syvälle köyhyyteen ja kurjuuteen, mutta siitä noustiin jälleen, koska Hänen Jumalansa oli uskollinen ja Häneen Job edelleen uskoi ja luotti. Job rukoili ystäviensä puolesta, ja Raamattu kertoo, että se myös muutti Jobin kohtalon. Meitäkin kutsutaan omissa kivuissamme, ja niihin tuijottamisen sijasta rukoilemaan ystäviemme puolesta, ehkä heillä on vielä suuremmat kivut ja ahdistukset. Onhan oman mielen jaksamiselle erittäin tärkeää se, että kulkee ystävän tai vieraan rinnalla, jos ei fyysisesti voi tukea ja rohkaista toista, niin ainakin esirukouksin sen voi tehdä.

Näin Jumala saattaa kuljettaa omiaan. Vajaa kuusi vuotta sitten kun olin kotikirkossani messussa, niin koin hyvin vahvasti, että Jumala siunaa kolme kertaa. En ymmärtänyt mitä se tarkoittaa, mutta seuraavana lauantaina kun menin Nina Åströmin konserttiin, niin siellä ihan selvänä tuli mieleeni, mitä nuo kolme asiaa olisivat. Ne olisivat kaikki ikäviä asioita, hankalia asioita. Kaksi koskisi muuta ikävää ja kolmas oli se, että minulla olisi nyt varmaankin syöpä. Olin nimittäin käynyt syöpä tutkimuksissa, ja siinä istuessani olin varma, että näytteet olisivat positiiviset.

Mutta mikä siinä tilanteessa, tuntui hyvältä, oli se, että Jumala haluaa näiden vaikeiden asioiden kautta siunata, miten, sitä en silloin vielä tiennyt, mutta vuosien kuluessa sain huomata, miten paljon ihmeellistä Jumala opetti noiden asioiden kautta, luottamusta hänen huolenpitoonsa ja uskollisuuteensa. Ps 91:14 vuoden 1933 käännöksessä sanotaan, ”koska hän riippuu minussa kiinni, niin minä hänet pelastan.” Syöpä on kuin kahva, minkä hyvä Jumala juotti tähän saviruukkuun ja siitä kahvasta hän pitää kiinni. Halusin käpertyä hyvän Jumalan hoitoon ja huolenpitoon.

Tähän syöpä asiaan vielä pieni episodi. Etiopiassa ollessani minulla kerran monia vuosia aikaisemmin epäiltiin syöpää. ja silloin sairaalan patologi kehotti menemään jonnekin pariaksi tunniksi ja palaaman sitten kuulemaan onko testi positiivinen vai negatiivinen. Menin kahvilaan odottamaan. Kun lähdin kahvilasta tiramisu leivoksen ja caputsino kahvin äärestä kuulemaan tuloksen ja käynnistin autoni, niin musiikkikasetti lähti siinä pyörimään ja Pekka Simojoki lauloi: ”On parhaat päivät vielä edessäpäin.” Kyyneltulva silmissäni ajoin Addis Abeban vilskeessä sairaalaan kuulemaan, että testin tulos oli negatiivinen, siis ei ollut syöpää. Ja täytyy myöntää, että seuraavat työvuodet olivat hyvin rikkaat ja ihanat työvuodet ns. parhaita päiviä. Nyt sitten kun sain vuosien jälkeen täällä Suomessa kuulla positiivisen syöpädiagnoosin ja sairaalasta lähtiessäni autolleni, käynnistin moottorin, niin Radio Dei lähti kuulumaan, ja miten ollakaan Pekka-poika oli taas asialla. Hän siellä onnitteli Radio Deitä 20 vuoden urakasta ja sanoi: ”Nyt sitten vain porskutetaan eteenpäin.” Purskahdin nauruun siinä autossa. Se oli sopivasti sanottu myös positiivisen syöpädiagnoosin jälkeen. Nyt sitten vain porskutetaan eteenpäin. Hyvä Jumalamme on huumorintajuinen ja näin hän rohkaisee ja käyttää lapsiaan toisten tukemiseen ja lohduttamiseen. Tällä kertaa minun kohdallani Pekka-poikaa.

Toinen muutostarina Raamatusta, sen otsikoksi olen laittanut

Piilosta esiin ja häpeästä ulos

Raamatussa on upeita naistarinoita. Siitä, miten Jumalan armo ja rakkaus on uudistanut koko naisen. Koko hänen elämänsä. Ollessani Etiopian Mekane-Yesus kirkon naistyössä hienoja hetkiä olivat ne, kun naiset innostuivat näyttelemään naisten ja Jeesuksen kohtaamisia. Etiopialaiset naiset ovat hyviä näyttelemään, joskus tuntuu, että nämä Raamatun kohtaamiset koskettavat heitä syvemmin kuin meikäläisiä.

Nyt katsomme yhden tutun naisen ja Jeesuksen kohtaamista.

Hänellä oli paljon hävettävää, hän ei kehdannut mennä muiden naisten joukkoon, hänen elämänsä ratkaisut olivat ajaneet hänet yksinäisyyteen. Häpeä täytti sydämen. Sykarin kaivon keskipäivän nainen ei osannut aavistaa kaivolle lähtiessään, että sinä päivänä hänen koko elämänsä muuttuisi. Häpeä väistyisi, hän saisi juodakseen elävää vettä, anteeksiantamuksen ja uudistuksen lähteestä.

Rakastan tätä kertomusta. Minua on aina puhutellut tässä myös se, miten koko maailman Vapahtajalla on aikaa yhdelle ihmiselle ja vielä naiselle, ja samarialaiselle. Keskipäivän helteessä kaivon reunalla istuu janoinen Mestari. Kaikki ovat siestaa viettämässä, ja silloin tämä samarialainen nainen uskaltaa tulla kaivolle, kun ei saa pilkkaavia katseita osakseen. Mitä Jeesuksesta uhkui, kun Raamatun mukaan tuo nainen heti uskalsi heittäytyä keskusteluun juutalaisen miehen kanssa. Ja kiinnostavaa on se, että hän uskaltaa luetella Jeesukselle syytöksiä, Sinähän olet juutalainen, kuinka sinä pyydät juotavaa samarialaiselta naiselta ja eihän sinulla ole edes astiaa ja kaivo on syvä ja vielä kolmas et kai ole suurempi kuin isämme Jaakob, jolta olemme saaneet tämän kaivon. Rohkea nainen vai sanoisinko vähän röyhkeä. Mutta Jeesuksen vastaukset ovat rauhallisia, hän lupaa antaa elävää vettä, joka vie janon, joka on ikuisen elämän vettä. Ensin tällainen ihana lupaus. Sitten Jeesus pudottaa pommin. Palauttaa naisen hänen oman elämänsä häpeään. ”Mene hakemaan miehesikin tänne”, sanoo Jeesus hänelle. Jeesus paljastaa naisen elämän kipukohdat, mutta se saakin naisen uskomaan, että hänen edessään on profeetta. Kertomus huipentuu siihen, että Jeesus sanoo suoraan naiselle olevansa Messias.

Mikä vapautuminen naisen sydämessä tapahtui, koska hän jätti ruukkunsa, jätti häpeänsä siihen kaivolle ja juoksi kaupunkiin kertomaan, että Hän on tavannut Messiaan. Vapautuminen taivasiin asti.

Oletko sinä kokenut tällaisen joskus elämäsi jossakin mutkassa. Olet saanut kokea niin mahtavan anteeksiantamuksen, että riemulle ei ole rajoja. Etiopialainen Raahel,? prostituoitu, Jeesuksen armon ja rakkauden kohdatessaan sai kokea olevansa pyhä ja puhdas. Anteeksiantamuksen vapauttava voima on ihmeellinen, kaikki entinen pyyhitään pois. Anteeksiantamus puhdistaa niin syvältä, että usein sen kokeneen ja kohdalleen uskoneen elämä kokee mullistavan muutoksen. Muistan ajan, jolloin olin niin omien hurskaiden tekojeni orja ja niiden tuoman pelastuksen vallassa, yritin kovasti olla hyvä kristitty ja tuleva lähetystyöntekijä. Mutta sitten tapahtui jotain mullistavaa, muistan kun Jumalan armo kirkastui, niin tuntui että taivas aukesi ja hirvittävä itse rakentamani taakka riisuttiin pois, olen Jumalan armon tähden Hänen edessään pelastettu ja vanhurskas, en omien mielestäni hurskaiden tekojeni tähden. Jeesus on ansainnut minulle täydellisen pelastuksen ja vain siinä kelpaan Jumalalle. Silloin tuli rakkaaksi ja tärkeäksi Jesajan 54: 17 ”Tämä on Herran palvelijan perintöosa, tämä heidän vanhurskautensa, minulta saatu sanoo Herra.” (V 33 käännös.) Suuri muutos on se, kun syntinen ihminen saa pukeutua Kristuksen vanhurskauteen.

Se, että kelpaan Jumalalle Jeesuksen sovitustyön tähden, on kaikki mitä tarvitsen. Se on minunkin perintöosani. Ah, mikä lepo ja rauha. Me passien kuluttajat, tiedämme, kuinka tärkeä passi on matkoilla, taivaspassin nimi on Jeesus, vain se passi avaa taivaan oven.

Ps 37:18”Hän pitää huolen omiensa jokaisesta päivästä, eikä heidän perintöosansa koskaan häviä” Sitä ei voi meiltä kukaan ryöstää. Se on Jumalan teko ja se kestää.

Rakkaat ystävät, eläke-elämämme kysymysten ilon ja kipujen ja kolotusten keskellä tähän saamme luottaa joka hetki. Hän kantaa meitä, ja antaa päivittäin tarvittavat voimat ja viisauden eri palvelutehtäviin ja elämän ratkaisuihin, milloin on hyvä muuttaa, milloin myyn taloni ja muutan helpommin asuttavaan kotiin ja moniin muihin päätöksiin ja tarvittaviin muutoksiin.

Kolmas tarina: Rämöpää kohtaa rakkauden

Aina valmiina, niin kuin partiolainen on tämä kolmas henkilö, jonka tuon tähän eteemme. Kutsun häntä vähän rämöpääksi, opetuslapsi Pietari, aina innokkaana tarttumaan haasteisiin.

Mielenkiintoista on se, että Jeesus Herramme Pietarin kutsuessaan tiesi millaisen kaverin hän kutsuu opetuslapsekseen ja kirkkonsa johtajaksi. Herramme on kutsunut meidätkin työhönsä, hän on tietänyt millaisen Maijan ja Matin hän kutsuu, räväkän, innostuvan kuin Pietari tai hiljaisen, rauhallisen, vähäeleisen opetuslapsen. Ja näiden opetuslasten ei tarvitsisi verrata itseään toisiinsa ja kadehtia toisen lahjoja, vaan uskoa, että juuri minun oma persoonani saa olla sellainen kuin on ja Jumala voi sitä käyttää. Minulla on ainutlaatuinen DNA ja ainutlaatuinen sormen jälki, ei ole maailmassa toista samanlaista. Se on ihmeellistä.

Ps 139: on meille tutut sanat: ”Sinä olet luonut minut sisintäni myöten, äitini kohdussa olet minut punonut. Minä olen ihme suuri ihme ja kiitän sinua siitä.”

Tämä Päiväkumman Sali on tänäänkin täynnä Jumalan ihmeitä, Hänelle rakkaita hiljaisia tai rämöpäitä, joita hän on kuljettanut ja johdattanut tähän päivään asti välillä mutkaisia teitä, mutta on kulkenut rinnalle, edellä ja välillä kantanut sylissään, kun kulkija on uupunut. Ja saamme uskoa, että sitä hän tekee edelleen jokaisen meidän elämässämme. Ei hän meitä jätä eikä hylkää.

Pietari sai kulkea Herransa omien joukossa ja nähdä monet ihmeet. Hän sai myös kokeilla uskonsa lujutusta kävellessä myrskyävän järven pinnalla, ja huomata kuinka vähäuskoinen hän oli. Hän sai myös nähdä palan taivasta Kirkastusvuorella.

Hän sai nähdä monet Jeesuksen tekemät ihmeet ja sairaiden parantamiset. Ja kuitenkin hän kielsi Mestarinsa. Uskallus loppui kesken. Se oli nöyryytyksen pohjalukema hänen elämässään. Hän itki ja katui sitä katkerasti.

Kyllä minä osaan ja selviän, uhoilu loppui siihen. Mutta Jeesus Mestariimme on täynnä anteeksiantamista myös tällaista itsevarmaa petturiä kohtaan. Tiberiaan järven rannan hiilivalkealla hän Pietari, ei ole enää rämöpää, vaan, omat viisaudet ja voimat ovat tipotiessään, kun sydän huutaa armoa ja anteeksiantoa Herramme puoleen. Muut saavat heittää verkot veteen suuren kalansaaliin vuoksi, hän ei malta jäädä saalista katsomaan vaan hänellä on tärkeämpää, hänen ahdistunut sydämensä huutaa Herran kohtaamiseen. Hän nousee märkänä järvestä ja kiiruhtaa nuotiolla, missä Jeesus häntä odottaakin.

”Rakastatko minua” Jeesuksen kysymykseen Pietari vastaa nöyrästi, ”Herra sinä tiedät, että olet minulle rakas, sinä tiedät kaiken, tiedät että olet minulle rakas.” Ja kolme kertaa Herransa kieltänyt Pietari joutuu vastaamaan Jeesuksen kysymykseen ja kolme kertaa hän saa kuulla, että kaikesta huolimatta hän kelpaa tehtävään, johon hänet on kutsuttu. Ja Jeesus sanoo hänelle: Seuraa minua.

Mikä muutos tapahtui vielä helluntaina rämöpää Pietarin sydämessä. Palvelustytön edessä Mestarinsa kieltäneeltä otettiin kaikki ihmispelko pois ja hän sai uuden voiman ja varmuuden elämäänsä, kun Pyhä Henki täytti hänen ja muiden opetuslasten sydämet. Lopulta hän, entinen kieltäjä, uskaltaa pitää pitkän todistuspuheen Jeesuksen Messiaanisuudesta tuhansien ihmisten edessä. Ja hedelmää myös syntyi, uskovien joukko lisääntyi tuona aamuna. Pyhä Henki otti pois ihmispelon ja antoi voiman ja rohkeuden.

Tässä Raamattuhetkessä oli tarkoitus tutkia muutoksen aihetta Raamatusta. Miksi nämä kolme henkilökuva tähän toin. Koin, että näiden elämässä tapahtui valtava muutos, omaan täydellisyyteensä ja hurskauteensa luottava Job, häpeäänsä kantava Sykarin nainen ja omassa voimassaan ja uhossaan elävä Pietari, he kaikki saivat kohdata muutoksen ja päästä Jumalan armon ja rakkauden ja anteeksiannon syliin. Jumalan Pyhä Henki kirkasti armoaan ja täytti sydämet uskolla, rohkeudella ja varmuudella.

Rakkaat ystävät, tästä me myös olemme riippuvaisia, kun vietämme eläkepäiviä. Me tarvitsemme armoa ja syntiemme anteeksiantamusta joka päivä, sydämemme tarvitsee Jumalan anteeksiantamuksen hoitoa, ettei mikään katkeruuden verso pääse kasvamaan ja tuhoamaan elämäämme ja ihmissuhteitamme. Pettymysten tuoma viha ja katkeruus sumentaa elämän, vie ilon ja kiitollisuuden. Ne saastuttavat ei vain meidän omaa elämäämme vaan myös lähellämme olevien elämän. Tästä puhuu Hebr 12:15 ”Pitäkää huoli siitä, ettei yksikään hukkaa Jumalan armoa eikä mikään katkeruuden verso pääse kasvamaan ja tuottamaan turmiota, sillä yksikin sellainen saastuttaa monet.” Katkeruuden verso on kuin pieni vuohenputken pala, mikä on jäänyt puutarhani multa, ja se jatkaa riemullista elämäänsä ja kasvattaa murheekseni uusia vuohenputkia roppakaupalla. Ja niitä sitten on vaikea hävittää. Katkeran ihmisen lähellä on vaikeaa ja surullista olla. Jos aina palaamme niihin pettymyksiin ja katkeruuden aiheuttajiin elämässämme ilo katoaa ja päivät täyttyvät murheesta. Siksi Jumalan hyvä sana kehottaa meitä repimään irti kaikki katkeruuden versot, ja tunnustamaan ne hyvälle Jumalalle. Siihen Tarvitsemme Jumalan Pyhän Hengen voimaa ja hoitoa.

Etiopiassa viimeisellä työkaudellani kirkon pyhäkoulutyötoimistossa, kun olimme tärkeän koulutustilanteen edessä, niin päätimme työtovereideni kanssa paastota sinä aamunpäivänä ja rukoilla Jumalalta viisautta. Rukouksessa näin, että Jumala kantaa meitä kaksin käsin, ja toisen käden nimi oli armo ja toisen uskollisuus. Oli turvallista lähteä uusiin haasteisiin ja sinä viikonloppuna koulutustilanteessa saimme kokea hyvää Jumalan siunausta.

Jumalamme kantaa meitä kaksin käsin. Psalmissa 89 sanotaan: jae 22 ”Minun voimani vahvistaa häntä ja käteni on hänen tukenaan” ja edelleen ”armoni ja uskollisuuteni ovat hänen rinnallaan”, ja vielä ”mutta armoani en ota heiltä pois, minun uskollisuuteni ei horju.”

Aamumme saisi alkaa tällä sanalla ”Mutta minä laulan sinun voimastasi ja ylistän sinun uskollisuuttasi joka aamu, sillä sinä olet turvani, pakopaikka hädän päivänä. Jumala minun voimani, sinulle minä laulan, sillä sinä olet turvani, uskollinen Jumalani.” Ps 59: 17-18

Suurin muutos on vielä edessäpäin. Kun taivaan ovi avataan, ja tämä vajavainen kipujen ja kolotusten tomumaja kutsutaan kotiin Herramme luokse kirkkauteen. Siellä koemme täydellisen muutoksen. Silloin kaikki miksi kysymykset loppuvat, silloin häpeä ja omat voimavarat riisutaan yltämme ja meidät puetaan kirkkauden vaatteeseen, minkä rakas Herramme on meille ansainnut.

Ja lopuksi sana Room 5:1-2 ”Kun nyt Jumala on tehnyt meidät, jotka uskomme, vanhurskaiksi, meillä on Herramme Jeesuksen Kristuksen ansiosta rauha Jumalan kanssa. Kristus on avannut meille pääsyn tähän armoon, jossa nyt lujasti pysymme. Me riemuitsemme siitä toivosta, että pääsemme Jumalan kirkkauteen.” Aamen

Regina Hantikainen